

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στην πρόταση νόμου «περί τροποποίησης και συμπλήρωσης διατάξεων του Νόμου 330/1976».

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

Η αντίδραση από όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα της Αντιπολίτευσης και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας στη ψήφιση όρισμένων άρθρων του Νόμου 330/1976. Υπήρξε έντονη και δικαιολογημένη.

Υποστηρίχθηκε τότε ή άποψη, θεμελιωμένη με νομικά επιχειρήματα, ότι τα άρθρα αυτά είναι αντισυνταγματικά και συγκεκριμένα ότι αντίκεινται στο άρθρο 23 του Συντάγματος και ότι παράλληλα έρχονται σε σαφή σύγκρουση με τις υπ' αριθ. 87 και 98 διεθνείς συμβάσεις.

Καταγγέλθηκε τότε επίσημα από το έθνος της Βουλής και από την ηγεσία των συνδικαλιστικών οργανώσεων σε μεγάλες συγκεντρώσεις των εργαζομένων, που είχαν κινητοποιηθεί για τη ματαίωση της ψήφισης του Νόμου 330, ότι η Κυβέρνηση, κάτω από τον άπιαστο τίτλο του Νόμου «περί έλευθερίας», έπεδίωκε να επιτύχει την υπονόμευση και τον ευνουχισμό των αγωνιστικών κινητοποιήσεων των εργαζομένων.

Οι φόβοι που εκφράστηκαν κατά την ψήφιση του Νόμου επαληθεύτηκαν πλήρως και οι δυσμενείς επιπτώσεις δεν άρχισαν να φανούν.

Τρία χρόνια μετά την εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου 330 ήταν υπεραρκετα για να αποδειχθεί ανεπαρκής και περιορισμένη ή προστασία των συνδικαλιστικών στελεχών που θήθεν παρέχεται με το άρθρο 26 του Νόμου 330.

Αν τότε, είχαν γίνει δεκτές οι προτάσεις των κομμάτων της Αντιπολίτευσης και οι υποδείξεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων, δεν θα ανέρχονταν σε εκατοντάδες τα άπολυθέντα συνδικαλιστικά στελέχη.

Το δικαίωμα της άπεργίας, που για πρώτη φορά διασφαλίζεται από το Σύνταγμα του 1975 (άρθρον 23), με τη διάταξη του άρθρου 32 του Νόμου 330, σε συνδυασμό με το Νόμο 3239/55 ουσιαστικά καταργείται ή κατ' έπιεική έκφραση φαλλκιδεύεται, αφού με την υποχρεωτική Διαιτησία αναστάλλεται ή άπεργία στην πιό κρίσιμη για τον εργαζόμενο φάση της. Στην κυριολεξία ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της άπεργίας έχουμε στις περιπτώσεις της πολιτικής επιστράτευσης και των Άσφαλιστικών μέτρων.

Η θεσμοποίηση της εργοδοτικής άνταπεργίας που για πρώτη φορά καθιερώνεται νομοθετικά, ως έπιθετικό δικαίωμα της εργοδοσίας, με τη διάταξη του άρθρου 32 του Νόμου 330, θωρακίζει την εργοδοτική αυθαιρεσία και παρέχει στην οίκο νομική και πολιτική παντοδυναμία του κεφαλαίου την δυνατότητα να υπονομεύει και να ευνουχίζει τις αγωνιστικές κινη-

τοποιήσεις των εργαζομένων. Το έπιχείρημα της ισότητας των όπλων δεν άντέχει στη λογική γιατί υπάρχει βασική και θεμελιώδης διαφορά άνάμεσα στις δύο εκδηλώσεις (άπεργίας- άνταπεργίας). Οι εργαζόμενοι με την άπεργία έπιδιώκουν τη βελτίωση των όρων και συνθηκών εργασίας και διακινδυνεύουν και αυτόν άκόμη τον έπιούσιο, ενώ οι εργοδότες με την άνταπεργία αποδίδουν στην έξασφάλιση των υπερχερδών τους και τίποτε άπολύτως δεν διακινδυνεύουν.

Οι άφόρητες γραφειοκρατικές διατυπώσεις για την κήρυξη της άπεργίας και οι προδλεπόμενες από το Νόμο 330 άυστηρές ποινές και ή στέρση της συνδικαλιστικής προστασίας, άφαιρούν από τους εργαζόμενους το όπλο του άφηνιδισμού. Παγιδεύουν τις άπεργιακές εκδηλώσεις και περιορίζουν άσφυκτικά το δικαίωμα της άπεργίας.

Το προδλεπόμενο, κατά τρόπο άσαφή και άόριστο, από το άρθρο 37 του Νόμου 330 άναγκαιο προσωπικό, για την έξυπνέρτηση της λειτουργίας έπιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ώφέλειας για την άντιμετώπιση έκτάκτων ή ζωτικών άναγκών του κοινωνικού συνόλου, έξασθενίζει τον άπόλυτο και δυναμικό χαρακτήρα της άπεργίας.

Η άπαγόρευση της άπεργίας, για την προάπτηση των Δημοκρατικών θεσμών καθώς και της άπεργίας άλληλεγγύης ή συμπράττασης, θέτει άνεπίτρεπτους φραγμούς στους εργαζόμενους και δεν άνταγωνίζει σ' αυτούς ενεργό και πρωταρχικό ρόλο στην κοινωνικοοικονομική άνάπτυξη της χώρας, και παράλληλα τους στερεί και το δικαίωμα να υπερασπίσουν θεμελιώδεις Άρχές του Συντάγματος και τους παρεμποδίζει, να άναντύξουν πνεύμα άλληλεγγύης.

Άφου ή άπεργία είναι δικαίωμα των εργαζομένων, συνταγματικώς διασφαλιζόμενο, ή συμμετοχή σ' αυτήν άποτελεί άσκηση δικαιώματος και όχι αυθαίρετη άπουσία από την εργασία.

Η θχρονη εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου 330 έπιβάλλει την πλήρη κατάργηση των άντεργατικών διατάξεων ή τουλάχιστο την τροποποίηση και συμπλήρωσή τους σε τρόπο ώστε από τη μιá να διασφαλίζονται οι συνδικαλιστικές έλευθερίες των εργαζομένων και να έξασφαλίζεται ή πλήρης και έλεύθερη άσκηση του δικαιώματος της άπεργίας, από την άλλη να έναρμολιστούν οι διατάξεις του τόσο με τις διεθνείς συμβάσεις όσο και με την άντίστοιχη νομοθεσία των χωρών της Εύρωπαϊκής Κοινότητας.

Είναι καιρός πλέον, Κυβέρνηση και εργοδοσία να άντιληφθούν ότι οι εργαζόμενοι άποτελούν παράγοντα στη διαμόρφωση της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής του τόπου.

Άθήνα, 2 Οκτωβρίου 1979

Ο προτεινών Βουλευτής
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΥΡΚΟΣ